

Trágárság helyett életet

2022 október 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Nem pusztán kínos, inkább szégyenletes...

Ha a hazai politikai publicisztikák legsajátosabb jellemzőjét szeretnénk meghatározni, valószínűleg a másik ember következetes verbális bántalmazását említenénk elsőként. Ebben talán világszerte is vagyunk, de hogy a szabadság itthon széles körben nyomasztja a lelkeket, egy percig sem vitás.

Minderről teljes mértékkel vallhatok, egykori bántalmazóként és bántalmazottként ismerem az ügyet kívülről-belülről. Valamikor úgy gondoltam, hogy az igazság teljes megvallásáért majdnem minden megengedett, és ha nem szimpatikus másként gondolkodók állnak az utamba, haladéktalanul rájuk kell ripakodnom.

Láttam és tapasztaltam, hogy a baloldalon milyen szívós következetességgel gyölik azt, ami kitűnő, de nem az övék, és milyen konok szeretettel táplálják, ami pusztán az övék, pedig nem jó és nem szép.

Akkoriban azt gondoltam, hogy nekünk is valamilyen protekcionista elfogódottsággal ki kell zárni mindent az életünkből, amit nem vallunk a sajátunknak, és ha néhány hírlapi pofon elcsattan, hát legyen, belefér. Úgy érzem, nemigen léptem át az illendőségi és minimális erkölcsi határokat, olykor persze sistergett a klaviatúra. Válaszként hasonlóan csípős üzenetek érkeztek, engem is elküldtek ide vagy éppen oda, ömlött a szidalmazás, a lekicsinylés, igyekeztek bizonyítani, hogy villával eszem a levest és úgy gondolom, hogy Pakisztánban mindenkinek öt füle és négy orra legyen.

Jó néhány esztendő telt el, és mára rájöttem, hogy az állandóan perlekedő, kényszeresen beolvasó magatartás egyetlen gondolkodó emberhez sem méltó. Először is, a személyeskedésben, sértegetésben és megbélyegzésben eltöltött napok és órák megbénítják a cselekvőképességet. Legalábbis azt látom, tapasztalom, hogy akik állandóan személyeskednek, éppen a lényegről nem tudnak mit mondani.

Elolvassa az ember Puzsér Róbertet, aki ideje száz százalékát mások cinkelésével tölti, majd feltesszük a kérdést magunknak: most akkor mi van? Haladt-e a világ egy tapodtat is, mert ez a furcsa ember díszes szóvirágokkal nekiment a másoknak? Vagy Perintfalvi Rita, aki katedrális épített magának különféle személyek kiserkesztéséről, vajon képes lenne bármi mást, értelmeset, hasznosat, örömtelit írni? Aligha.

Aki figyelmesen olvassa a Mandiner napi sajtószemléjét, hosszasan sorolhatja tovább a neveket, megszólalók tucatjaira érvényes, hogy reggel bekapják a gyölettablettát, majd felrobbant fejvel virtuális tőrt döfnek másokba. Utána persze semmi sem történik, hiszen az értelmiségi tollforgatók zöme csak a sértegetésben jeleskedik, felelősséget nem vállal, megoldást nem kínál, hiszen sokszor egyáltalán nem értünk ahhoz a témához, amelynek a kritikusaként momentán felhorkantunk. Olvasóinknak azonban sokszor nem is kell a feloldódás, bőven elegendő a bántás, manapság már ezt várja az elemző, nincs igénye a tudásra, nem tartja tiszteletre méltónak az ekézés nélküli önálló gondolkodást.

Sokan azt mondják, a Mandinernek nem szabadna szemléznie ennyi agymenést, hiszen terhes olvasmány ennyi termékletlen, értelmetlen hozzászólás. Másképp gondolom: remek, hogy a Mandiner szemezget a gyöletcunamiban, legalább tisztán látjuk a hazai baloldal szándékait.

Nilván a jobboldalon is akad elég indulat, meggondolatlanság, gyölet, de ember legyen a talpán, aki bizonyítja nekünk, hogy a magyarországi baloldal születése első pillanatától nem vezeti az örökranglistát. (Nekik ugyanis Rousseau, Marx és a többiek nyomán mindig, mindenütt forradalmat kell szítani, nincs megnyugvás, nincs béke, nem szabad örülni semminek, valósággal kéjelegnek, ha mindent romosan feshetnek az olvasó elé. Néha úgy tűnik, ragaszkodás és szeretet nemigen létezik bennük, csak kritikának álcázott panaszáradat és bujtogató szándék.)

Ezek után elérkeztünk a második fontos elemhez, ahhoz a fogós kérdéshez, hogy az íróféléknek akad-e bármiféle felelősségük a közbeszéd, a közízlés formálásában. Szerintem mindenképpen. Nézzük meg, hogy amióta a gonzó újságírás kibocsátotta a legmocskosabb szavakat, kifejezéseket, amelyeket még dramaturgiai okokból sem szabadna leírunk, a közbeszédben és a virtuális térben elszabadultak az indulatok.

Értelmes, tanult, mély, alapvetően normális emberek úgy írnak, beszélnek, mintha szájöblítőknek a hírét sem

hallották volna eddig. Ennek az elharapózó közállapotnak a kikovácsolói – részben – mi, újságírók vagyunk, sőt csak tetézzük a bajokat, amikor azt sugalljuk, hogy a szellemi életet le lehet írni különféle b és p kezdetű szavakkal. A másik ember fejébe vágni ugyanezeket pedig egyetlen következménnyel jár: az olvasó példát merít mindebből, és bátran, aggályok nélkül színtűgy nyakig merül a szennyben. Ha ez célnak elegendő, meg sem szólaltam. Csak halkán jegyzem meg – visszautalásként a bevezetőben írottakra –, hogy az igazság hirdetéséhez és megváltásához nem kell feltétlenül megtizedelni a hallgatóságunkat.

Könnyen meglehet, hogy éppen az igazságtól tántorítjuk el azokat, akikben maradt még jóézés, aggodalom a szellemi javakért.

Miről álmodtunk tizenhat évesen, amikor a könyvtárban olvasgattuk kedvenc regényeinket? Nem arról, hogy másként gondolkodókkal kölcsönös sértetések után ne maradjunk semmiben. Nem arról szól az igazság, az eszmék, a mindennapi emberség képviselője, hogy értéket teremtünk? Valami olyasmit, ami már nem pusztán a miénk, mint az ajkunkról elröppenő trágárság, hanem közkinccs, bárki által birtokba vehető szép üzenet?

Újságíróink miért nem írnak könyveket, értelmes cikkeket, tudományos közléseket? Valaha, a magyar hírlapírás fénykorában Mikszáth, Kosztolányi, Babits vagy Móricz nem pusztán lepötyögte írógépen a kötelező penzumot, de minden műfajban egyforma igényességgel máig eleven olvasmányokat hagyott hátra.

Ha egy magyar újságíró megelégszik azzal, hogy kést ránt, de pusztán a mézárálás szándékával, akkor valamit nagyon rosszul tesz. Jelenlétünk ugyanis nem pusztán földi létünkre szól, a legjobbak és a legismertebbek közülünk ennek a kornak a maradandó alkotói. Minden szavunkkal, minden sorunkkal hozzáteszünk vagy elveszünk valamit a jelenlegi közállapotokból.

Nem pusztán kínos, inkább szégyenletes, hogy a XXI. század elején politikai, közéleti publicisztikáink jelentős része nem érdemes arra, hogy azokból bármit a jövőbe is utaljunk. Részint a kibírhatatlan személyeskedések, az elemi gyűlölet, másrészt a gondolatlanság miatt. Valójában irodalmat kellene teremtenünk, ahogyan a régieknek, értékes, önálló gondolatokat összefűzni, kevesebbet törni a másként gondolkodókkal, a politikai publicisztikában is megcsillantani más színeket, napsugarat mutatni, fényre vezetni, örömhírt hirdetni.

Ostobaság volna mindez? Dehogy, csak már elfelejtettük, hogy a szó szinte cselekedet, a boldogság pedig nem teher. Ideje dolgozni, alkotni, alázatosabban élni és megködni, valamiféle összképet alkotni, méltósággal, tartással, önbecsüléssel. Sorozatom címével együtt hirdetem: csendes órákra van szükségünk, hogy hangunk lehessen.

Szentesi Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló

